

и живостния градъ Варшава, дѣто прѣстояхме до единъ часъ и ходихме да видимъ въ него каквото по-забѣлѣжително можеше да се види въ това кжсо врѣме. На 21 декемврия 1876 (2 януария 1877 г.), вторникъ, часа на 5 вечеръта ние стигнахме въ Виена здрави, бодри, радостно разположени и още подъ очарователното влияние на хубавитѣ впечатления, съ които бѣхме тръгнали отъ Москва.

А В С Т Р И Я.

ВИЕНА.

I.

Виенскитѣ българи. — Каницъ за нашето прие- мане отъ графъ Андраши.

Въ Виена ние се потрудохме още сжщата вечеръ да се видимъ съ нашитѣ тамъ съотечественици. Тѣ бѣха духомъ убити и като че ли досущъ вече отчаяни за народното дѣло по това, що прочитали въ нѣкои виенски вѣстници и що слушали отъ разни мѣста и отъ тѣмъ познати въ Виена лица. Ние счетохме за длъжностъ да ги посъживимъ и за тая цѣль ние имъ съобщихме новинитѣ, които носѣхме и отъ Берлинъ, и отъ Русия. Тѣ като че да се възродиха сега изведнажъ на новъ животъ, и безкрайни и разнообразни бѣха признацитѣ, съ които задѣгаха да засвидѣтелствуватъ своята благодарностъ и къмъ насъ, и къмъ Русия. То бѣше цѣла радостъ и единъ видъ шумна побѣда надъ всички извѣстни и неизвѣстни зломишленици за нашето народно дѣло. Тѣ ни сърадваха, тѣ ни хвалѣха, тѣ ни почитаха като усърдни и неуморими апостоли, като спасители на народа.